

Олена Шевчук

І руїна ставала грізнішою. Лише стояв непохитно Собор, дзвони якого розносились навколишніх села, з яких люди доїжджали в неділі й свята. Собор ще нагадував про недавнє минуле.

Довго управа сільської ради передумувала, як закрити Собор. Треба зняти дзвони, бо заважали дітям вчитися в школі. Обступили люди Собор: “Не дамо!” Плакали, просили, але вирок був здійснений. Упав великий дзвін. Застогнав останній раз. Затихли люди. Перестав бити дзвін і перестали битися серця людей.

В Соборі зсипали збіжжя. Потім вирішили розвалити. А яка то споруда була! Розбивали, не піддавалася. Підклали динаміт і впала опіка людей - колиска християнства! Побудували на місці підвищення, звідки стрибала молодь на місце де був похований мій дід. Улюбленого його Собору також більше не було.